

## درد بر کارگران شریف و آگاه شرکت واحد

[komiteye\\_kargari@yahoo.com](mailto:komiteye_kargari@yahoo.com)

روزی نسبت که خبر بیکارسازی های دستجمعی کارگران ، به بهانه های مختلف و اخراج و دستگیری آنان در گوشه و کنار این مملکت ودراین کارخانه وآن موسسه ی تولیدی و خدماتی به گوش نرسد . کارخانه ها و مراکز تولید – بعنوان مثال کارخانه های ریسندگی و بافندگی – با هزار نیرنگ و پرونده سازی و حساب سازی های ریاکارانه ، یکی پس از دیگری بوسیله سرمایه داران به تعطیلی کشانده می شوند و به تاراج می روند. حقوق ناچیز و به مراتب پایین تر از خط فقر ، و همراه با آن قراردادهای موقت کار و سفیدامضاء به کارگران تحمیل می شود، و همان دستمزدها و مزایای اندک و بخور ونمیر نیز گاه برای ماهها ودرپاره ای موارد برای همیشه به کارگران پرداخت نمی گردد وده ها نمونه از این قبیل فشارها و تضییقات که در تمامی موارد، این کارگران هستند که دسته دسته بیکار می شوند ، از هستی ساقط می گردند، خانه خراب می شوند ودریک کلام به فقر مطلق کشانده می شوند ، وآنزمان نیز که بر این همه بی عدالتی و ستم اعتراض می کنند ، و برحقوق حقه ومسلم خویش پای می فشارند ، از کارخانه و محل کار خویش اخراج می گردند وبا گارد ویژه و نیروی انتظامی و دستگیری و گلوله پاسخ می گیرند واین عین منطق سرمایه داری است که : کارگران همان به که ارزان و خاموش باشند.

اما برای کارگران دیگر راهی جز اعتراض و مبارزه باقی نمانده است . کارد به استخوان شان رسیده است . آنان اگر چه در ابعادی گسترده و سراسری متشکل و متحد نیستند و اگر چه آشکارا از این پراکندگی و فقدان تشکل رنج می برند، لیکن به حکم شرایط بسیار سخت و طاقت فرسای زندگی که دقیقاً " نظام استثمارگر سرمایه داری و عاملین آنها ، به کارگران تحمیل نموده اند ، دراینجا و آنجا ودراین کارخانه وآن مرکز تولیدی و خدماتی و در هر جا که بتوانند و به هر شکل که صلاح بدانند نسبت به شرایط فلاکت بار و سخت زندگی خویش اعتراض می نمایند و نفرت وانزجار خویش را به جهنمی که سرمایه داران برای کارگران بوجود آورده اند ، نشان می دهند . تومار می نویسند و دسته دسته آنها امضاء می کنند ، جاده ها و مراکز ارتباطی را می بندند، اعتصاب می کنند ، صندوق همیاری و اعتصاب تشکیل می دهند، راهپیمایی می کنند و آنزمان که سرمایه داران به دلایل سرمایه پسند از جمله تفکیک و فروش زمینه های مرغوب برخی کارخانه ها – چیت تهران ، الکترونیک رشت و . . . - و هزار کوفت و زهرمار دیگر ، قصد تعطیلی و تخریب کارخانه و محل کار کارگران را دارند، کارخانه را به کنترل خود در

می آورند و ترفند سرمایه داران را برملا می کنند و خلاصه اینکه به هر نحو که مقتضی بدانند فریاد اعتراض و نارضایتی خود را از وضعیت نابرابر و غیر قابل تحمل موجود بگوش عاملین سرمایه از یکطرف و توده های مردم کارگر و زحمتکش می رسانند که : کارگران طبقه ای ساکت و خاموش نیستند و در مقابل استثمار و توطئه های سرمایه داری بیکار و بی تفاوت نخواهند نشست .

ابتکار چشم گیر روشن نمودن چراغ های اتوبوسهای شرکت واحد ، در اعتراض به سطح بسیار نازل و پایین دستمزد کارگران زحمتکش آن شرکت و عدم پرداخت حقوق و مزایای معوقه و مهمتزاز همه ، اعتراض به اخراج ۱۷ نفر از همکاران حق طلب و آگاه شرکت ، خود یکی دیگر از اشکال و نمونه های اعتراض کارگران ، علیه نابرابری و بی عدالتی سرمایه داری است . کارگران و رانندگان شریف شرکت واحد بدینوسیله ، در ابعاد وسیع و تاثیرگذاری اعتراض خویش را نسبت به فشارها و تزییقاتی که از جانب کارفرمایان و عوامل سرمایه در حق شان و به اعتباری ، در حق کل طبقه ی کارگر ایران روا داشته می شود ، در معرض نگاه و توجه عموم مردم گذاشتند و در حقیقت پرسش هایی را در ارتباط با وضعیت طبقاتی خویش مطرح نمودند که : به راستی چرا کارگران می بایست در تمامی ایام ، در سرما و گرما و در سخت ترین شرایط با حقوق اندک همه ی نعمت های مادی بشر را تولید کنند و همه ی رفاه و آسایش را برای جامعه فراهم نمایند ، ولی خود در بدترین شرایط ممکن و در زیر خط فقر زندگی کنند ؟ به چه دلیل باید کارگر مولد ، در حالی که خود فاقد رفاه و آسایش است ، از بام تا شام برای عطش سیری ناپذیر سرمایه داران به آب و آتش بزند و از زندگی و هستی خود و خانواده اش مایه بگذارد ، چرا کارگر باید به همه قدرت و توان بالقوه و طبقاتی خویش ، تا این حد فرو دست و تحت ستم باشد ؟ جنگ می شود ، کارگر باید فلاکت و بدبختی های آنرا تحمل نماید و به فرمان سرمایه داران بیشتر و بیشتر تولید کند ، وحشیانه تر استثمار شود و توان آنرا بپردازد ، تا سرمایه داران احتکار کنند و فربه تر شوند . صلح هم که می شود ، باز هم این کارگر است که باید استثمار شود و بیش از پیش تولید کند تا ساحت مقدس سرمایه مکتدر نشود ، و سرمایه داران در آرامش کامل و در ناز و نعمت باصطلاح دوران نقاهت بعد از جنگ را سپری نمایند . و کارگران خود بهتر از هرکس میدانند که امروزه وضع شان از همه ی دوره های پیش از این و از همیشه ی ایام بدتر و فلاکت بارتر است که سفره ی شان از همیشه خالی تر است و نه مسکنی و نه دارویی و نه کاری و نه . . .

مطمئناً" کارگران دیگر این اوضاع نکبت بار را تحمل نخواهند کرد و اعتراض آگاهانه ی ده هزار و پانصد راننده ی شریف و حق طلب شرکت واحد ، با روشن نمودن چراغ های اتوبوسهای خود در شیفت

صبح و بعدازظهر و در ارتباط با خواستها و مطالبات رفاهی و بازگشت به کار ۱۵ نفر از همکاران اخراجی شان ( دونفر از ۱۷ نفر کارگر اخراجی جلوتر بازگشت به کار شده بودند) آشکارا نشان از بیداری و تحمل ناپذیری کارگران از وضعیت سخت و طاقت فرسای موجود دارد .

و اما بشنویم از عکس العمل عوامل سرمایه در قبال اعتراض گسترده رانندگان شرکت واحد . اقدام حق طلبانه ی کارگران و پرسنل زحمتکش شرکت واحد به مذاق سرمایه داران و عوامل آنها خوش آیند نبود و مقامات ذیربط هر کدام به نحوی از انحاء این شکل اعتراض کارگران را مورد نکوهش قرار دادند و در مذمت آن داد سخن دادند و حتی ۶ نفر از رانندگان این شرکت توسط نیروی انتظامی بازداشت شدند که این عمل ضد کارگری به شدت مورد تنفر و انزجار کارگران واقع گردید و می رفت تا موج وسیع کارگران شرکت و همه ی کارگران و قشرهای اجتماعی و انسانهای شریف و عدالت طلب را برانگیزد که هر شش نفر آزاد شدند . و بدین ترتیب یکبار دیگر ، سرمایه داران و عاملین آنها نشان دادند که در مقابل اعتراض و مبارزه یکپارچه و متحد حتی بخشی از کارگران تاب تحمل و زور آزمایی ندارند . کارگران می روند تا متشکل شوند و متناسب با آن باد سرمایه داران و عاملین آنها در حال خالی شدن است ، و صدای آن در اینجا شنیده میشود . در ارتباط با دستگیری های اول ماه مه سقز ، در رابطه با اول ماه مه سال ۸۴ در استادیوم ۱۲ هزار نفری ، در ارتباط با دستگیری برهان دیوارگر و آخرین آن دستگیری ۶ نفر از کارگران شرکت واحد اتوبوس رانی .

و به راستی چه کسانی را تاب تحمل و مقاومت در قبال ارتش عظیم کارگران است ، آنگاه که به منافع تاریخی و طبقاتی خویش آگاه شوند و در شکل های سراسری و طبقاتی خویش متحد و متشکل گردند.

**کین هنوز از نتایج سحر است**

**باش تا صبح دولتش بدمد**

اتحاد کمیته های کارگری – ۸۴/۶/۲۳ / 14 Sep. 2005

[komiteye\\_kargari@yahoo.com](mailto:komiteye_kargari@yahoo.com)